

Конгрес
Українських
Націоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 19 - 25 липня 2005 року № 29 (89)

НА ЗНАК ПРОТЕСТУ ПРОТИ РУЙНАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ФЛОТУ АДМІРАЛ ІГОР ТЕНЮХ ПОДАВ У ВІДСТАВКУ

Контр-адмірал Ігор Тенюх – постать в Україні знакова.

Народившись в Стрию в глибоко патріотичній родині, він завжди і всюди гордо ніс відчуття своєї національної приналежності, цінував закони морського братерства, честь і гідність були його внутрішньою суттю.

Як професіонал, він пройшов шлях від матроса підводного човна до командира ескадри різнорідних сил, командував кораблем та загоном військових кораблів в бойових походах в районах Індійського, Атлантичного океанів, Червоного та Середземного морів, Перської затоки, очолював міжнародне з'єднання кораблів країн НАТО та причорноморських держав "Блексіфор". За високий професіоналізм був нагороджений державними нагородами.

Ігор Тенюх був серед перших, хто боровся за відновлення Незалежності України, створення її армії і флоту. Він – член Виконавчого комітету 1 з'їзду Спілки офіцерів України. У вересні 1991 р. став членом групи Комітету національної безпеки та оборони. Будучи обраним від Севастопольського товариства "Просвіта" ім. Т. Шевченка депутатом Севастопольської міської ради 1 скликання 1990-1994рр., Ігор Тенюх організував і очолив депутатську групу "Україна", єдиний серед депутатів міськради виступав на сесіях українською мовою...

У перший день Помаранчевої революції контр-адмірал Тенюх першим серед вищих чинів ЗСУ вийшов на головну сцену Майдану разом з Віктором Ющенком і закликав українців підтримати народного Президента, увійшов до складу Комітету національного порятунку. Керівництво ВМСУ його тоді піддало анафемі...

Такі ось скупі та промовисті штрихи біографії українського адмірала, який дбав і про честь українського флоту, і про честь української держави. На жаль, ці чесноти залишилися непоцінованими і новою владою. Кілька днів тому указом Президента командувачем Військово-морських сил України призначено вчорашнього фаворита Кучми, активного члена вчорашньої команди Януковича віце-адмірала Ігоря Князя, про досягнення якого в руйнації українського флоту наша газета вже розповідала в матеріалі "Князівський флот". Та, видно, ні Президент, ні його оточення газет не читають, а тим більше не пам'ятають про тих, хто допоміг їм здобути перемогу в Помаранчевій революції та піднятися на владний олімп...

Продовжувати службу під керівництвом командувача, який дискредитував себе, адмірал Ігор Тенюх з морально-етичних міркувань відмовився і подав міністру оборони рапорт на звільнення в запас.

Боляче, але факт...

Микола Петрів.
Світлини автора.

За останні три місяці нафтогазовий ринок України пережив три кризові ситуації –"бензинову", "туркменську" й нинішню "російську". Варто зазначити, що з двох перших держава вийшла успішно – і далеко не в останню чергу це відбулося завдяки зваженій та професійній діяльності керівництва НАК "Нафтогаз України". Однак протягом останнього тижня навколо НАК "Нафтогаз України" вирував штучно створений "чорний" PR, раз по раз лунали критичні заяви на адресу керівництва «Нафтогазу», нагніталася паніка навколо ніби можливої чергової кризи в галузі. Очевидно, настав час відкинути вбік емоції і об'єктивно розібратись, що насправді представляють собою такі підкилимові ігри, хто в них грає, і кому це може бути вигідно.

ЗНАКОВІ ІГРИ З НАКом

ЛІКИ ВІД "БЕНЗИНОВОЇ ЛИХОМАНКИ"

Щовесни ринок нафтопродуктів переживає чергову кризу. Ситуація щороку розвивається за одним і тим же сценарієм, і щороку паніка на ринку нафтопродуктів починається... несподівано. Цієї весни стан справ ускладнився ще й тим, що на проблемі зіграли усі можливі політичні опоненти як нової влади, так і нової команди менеджерів НАК "Нафтогаз України".

Попри всі складнощі, перше "бойове хрещення" "Нафтогаз" пройшов гідно. Автомобілісти, напевне, пам'ятають, що в ситуації, коли після встановлення граничного рівня цін продаж бензину на більшості АЗС просто зупинився, на автозаправках НАК "Нафтогаз України" нафтопродукти відпускались у вільному режимі. Саме це допомогло послабити панічні настрої серед споживачів на ринку і певною мірою стабілізувати ситуацію.

Слід зауважити, що в НАК "Нафтогаз України" від початку усвідомлювали недоречність введення жорсткого адміністративного регулювання на ринку нафтопродуктів – про це неодноразово заявляв голова правління компанії Олексій Івченко. Хтозна – якби до його рекомендацій прислухалися відразу і не "затисли" надмірно цінову межу для високооктанових бензинів, може, квітнева бензинова проблема не була б такою гострою. Те, що відмова від регулювання ринку після втручання в ситуацію Президента України дозволила подолати кризу, свідчить на користь цього припущення.

Однак "Нафтогаз України" аж ніяк не збирається чекати наступного приступу "бензинової лихоманки" – ліки від неї треба шукати вже зараз. Вже зараз компанія веде активну роботу зі створення вертикально інтегрованої нафтової компанії й провадить активну роботу з пошуку альтернативних джерел надходження нафти. Так, у квітні голова правління "Нафтогазу України" Олексій Івченко провів ряд зустрічей з високопосадовцями Лівії, в результаті чого партнерські стосунки між Україною та Лівією в нафтогазовій галузі вийшли на принципово новий рівень. Окрім попередніх домовленостей між сторонами про освоєння Україною тамтешніх нафтогазових блоків, лівійська сторона висловила зацікавленість пропозицією Олексія Івченка щодо будівництва на території Лівії газо- та нафтопроводів, а також підземних сховищ природного газу. Одночасно в пошуках шляхів диверсифікації енергоносіїв керівництво НАКу проводить ряд продуктивних зустрічей з першими особами Азербайджану, Казахстану, ОАЕ.

ТУРКМЕНСЬКИЙ ГАЗ ПОДЕШЕВШАВ

Черговою кризовою ситуацією в галузі став скандал навколо туркменського газу. Наприкінці травня в ряді російських ЗМІ несподівано з'являються чутки про те, що Туркменистан планує мало не вдвічі підвищити вартість газу для України, і про те, що Сапармурат Ніязов провів з Віктором Ющенком ряд неприємних для України телефонних розмов.

2

ВАЖЛИВО

◈ **Уряд визнав професіоналізм команди Олексія Івченка**

11 липня на брифінгу за підсумками засідання уряду, на якому було заслухано звіт про діяльність НАК "Нафтогаз України" у першому півріччі 2005 року, Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко заявила: "Сьогодні міністр палива та енергетики Іван Плачков і керівник "Нафтогазу України" Олексій Івченко з усіма необхідними документами доповіли уряду, що жодних проблем із забезпеченням України природним газом не існує". Ю.Тимошенко також зазначила, що баланс газу повністю бездефіцитний, і паливно-енергетична галузь країни працює стабільно. При цьому вона додала, що вся інформація, котра була поширена раніше з цього приводу, не відповідає дійсності.

◈ **„Нафтогаз України" знайшов компроміс з „Газпромом"**

ВАТ "Газпром", НАК "Нафтогаз України" і "РосУкрЕнерго АГ" підписали пакет документів про "повне і остаточне" врегулювання проблеми 7,8 млрд. куб. м російського газу, що знаходиться в ПСГ України. Про це йдеться в спільному прес-релізі "Газпрому" й "Нафтогазу", розповсюдженому в неділю.

Згідно з підписаними документами, "Нафтогазу України" передано 2,5 млрд. куб. м газу на рахунок часткової оплати послуг транзиту російського газу цього року. Решта газу - а це 5 млрд. куб. м – „реалізують" компанії "РосУкрЕнерго". Окрім цього, транзит російського газу наступного року планують збільшити щонайменше на 8 млрд. куб. м порівняно із попередніми обсягами.

◈ **Інститут національної пам'яті**

Президент Віктор Ющенко розпорядився створити Український інститут національної пам'яті. Це зазначено в його указі "Про додаткові заходи щодо увічнення пам'яті жертв політичних репресій і голодоморів в Україні". До Дня пам'яті жертв голодоморів і політичних репресій – 26 листопада – Кабмін повинен вирішити питання утворення інституту та його розміщення в центральній частині Києва.

Президент В. Ющенко також підписав Указ "Про заходи щодо посилення державної підтримки колишніх політичних в'язнів, репресованих та їх громадських організацій". Згідно з указом, уряду доручено до 1 серпня 2005 року розробити проект закону про внесення змін до Закону "Про реабілітацію жертв політичних репресій в Україні", в якому визначити статус дітей, потерпілих від репресій, і гарантії їх соціального захисту, а також вирішити питання виплати реабілітованим громадянам або їхнім спадкоємцям грошової компенсації та відшкодування вартості конфіскованого майна.

◈ **Починається комунальна реформа**

Президент України Віктор Ющенко заявляє, що з 1 вересня в Україні будуть скасовані пільги на оплату комунальних послуг, а замість цього запроваджується адресна фінансова допомога.

◈ **Забрати пільги в енкаведистів**

Івано-Франківська обласна рада „вважає за необхідне переглянути статус учасників Великої Вітчизняної війни щодо осіб, які, діючи в загонах НКВД, "Смерш" та інших більшовицьких формувань, вчинили злочини проти українського народу: позбавити їх статусу осіб, що мають особливі заслуги перед Батьківщиною, та відповідних пільг".

◈ **Перші плоди відкритості України світові**

Запровадження Україною безвізового режиму для громадян ЄС збільшило кількість туристів з цих країн у 2,5 рази. Про це свідчать дані МЗС України. Європейці облюбували здебільшого прикордонну місцевість Карпат. За підрахунками чиновників, доходи України від турвізитів можуть становити близько 230 млн. дол. щомісяця.

◈ **До міліції запрошують Віктора Медведчука.**

МВС хоче з'ясувати, як присвоювали високі державні звання, коли Медведчук очолював комісію з державних нагород при колишньому Президентові України.

◈ **Репресій для бізнесу більше не буде**

На радість підприємцям, в Україні ліквідують податкову міліцію. Замість неї створять департамент з податкових розслідувань.

◈ **О. Івченко очолив спостережну раду ДАТ „Чорноморнафтогаз"**

Таке рішення прийняли позачергові загальні збори акціонерів державного акціонерного товариства «Чорноморнафтогаз».

◈ **Атака на мерів**

11 липня прокуратура Запорізької області порушила кримінальну справу проти мера Запоріжжя Євгена Карташова за зловживання владою та службовим становищем.

◈ **Проти екс-прем'єра Росії порушено кримінальну справу**

Михайла Касьянова звинувачують у махінаціях під час купівлі землі. Таким чином генпрокуратура Росії прибирає з дороги одного з можливих кандидатів в Президенти Росії на виборах 2008 року.

◈ **„Проффесора" наздоганяє минуле**

Прокуратура Донецької області порушила кримінальну справу за фактом підробки двох постанов президії Донецького обласного суду стосовно справ Віктора Януковича.

◈ **У Росії може відбутися революція**

Так вважає 42% росіян, опитаних соціологами Російського фонду "Общественное мнение". Серед основних проблем, що можуть спричинити масові протести населення, опитані називають незадоволення умовами життя, подальше зубожіння населення, зростання незадоволення владою та проведення непродуманих реформ.

◈ **Безсмертний подав у відставку**

Своє рішення він прокоментував тим, що система влади не працює на Президента Віктора Ющенка.

◈ **У Севастополі - перші українські дитсадки**

Багаторічна праця севастопольських місцевих українських громадських організацій дає свої результати. Наказом Управління освіти і науки міськдержадміністрації дошкільні заклади №12 Ленінського району та №88 Гагарінського району переведені на українську мову навчання та виховання.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

НАЦІОНАЛІСТИ! ВІДЧУЙМО ПЛЕЧЕ ОДИН ОДНОГО

У нас, в Запоріжжі, багато людей, які сором'язливо називають себе хохлами, залюбки поносять Батьківщину і „тануть" від московської попси та російських фільмів про красиве життя кримінальних авторитетів. А як почуваємося ми, націоналісти? Гордо і…безпорадно.

Ми перемогли в світі духовному, бо ідея націоналізму вічна, як нація, а вічність нації ґрунтується на ідеї її Боготворення. Справа церкви – підготуватися до життя майбутнього, справа нації (принаймні її свідомих членів) – стверджуватися в сьогоденні. Як пише Д. Донцов: "Один з хмельничан, полковник Єрмоленко уняв в лаконічну форму гасло тої доби: "на диявола хрест, на неприятеля шабля!" Це ж може бути і гаслом нашої епохи".

Я згадую, як на межі 80-90-х років тисячі громадян у вільний від роботи час маніфестували, галасували за Самостійну Україну, за свободу від комунізму. Пізніше бачив і чув галас з приводу заміни кучмізму на більш прозорий демократичний лад. За "галасу" 90 року вважалося подвигом посидіти на граніті, новий "галас", новий "подвиг" – погуляти на морозі. Ясно, чому те, що відбувалося цієї зими, названо "помаранчевою", але не зрозуміло, чому "революцією"?

Слухаючи і читаючи про розчарування учасників великого "галасу", відсилаю за коментарями до вічної Істини: „Ви ще не змагалися до крові, борючись проти гріха" (Євр. 12,4). "Не чваньтесь, з вас деруть ремінь, А з їх бувало й лій топили" (Шевченко.) "Лише з сильним рахується світ". (Наприклад, з маленьким палестинським народом).

Мета кожної політичної організації – захоплення влади. Кожний окремо взятий пересічний читач цих рядків має мізерні шанси захопити владу в країні. А на вулиці, в мікрорайоні або селищі? Це вже цілком можливо. Самотужки стверджувати законні українські права не під силу нікому, але гуртом – можливо. Права українця можна і

потрібно виборювати – невпинно і наполегливо, відвойовуючи все більшу територію. Менше балаканини і паперів (якщо це не гроші). Генісаретські рибалки, так відмінні мовою від єрусалимського люмпену, поклали життя, але зруйнували поганську імперію, вірою та чином перемогли тодішній розбещений світ. Сучасний світ, розбещений не менше за римський, такий же безпорадний проти віри, волі, мужності, дисципліни та організації. Навіть ракетно-ядерні режими уразливі, не кажучи вже про нинішній "кучмізм без Кучми" – жалюгідну подобу комуністичного правління, що знесилилось та охляло через зманіженість та ледарство його попихачів, якими рухає прагнення тілесних насолод. Але "плоть нічтоже – дух животворить"! Варто протиставити розбещеній владі сильні та здорові почуття, рішучість та жертовність – і вслід за духовною перемогою надійде й матеріальна справедливість: "Україна – для українців".

Нація має право на свою державу. І так буде! Як писав Д. Донцов: "України, якої прагнемо, ще нема, але ми можемо створити її в нашій душі". Ширше – вдома, на вулиці, в місті… Націоналісти – відчуймо плече один одного.

Сергій Айбабін,
м. Запоріжжя

ЗНАКОВІ ІГРИ З НАКом

Врешті-решт з'являється навіть цитата Туркменбаші про те, що Україна ніби дурить свого стратегічного партнера і заборгувала чи то $600 млн, чи то $900 млн.

Вже за три дні голова правління НАК «Нафтогаз України» проводить переговори з Сапармуратом Ніязовим, в ході яких сторони підписують ряд стратегічно важливих угод. По-перше, починаючи з другого півріччя 2005 року вартість туркменського газу для України знижується з $58 до $44 за тис. кубометрів. По-друге, обсяги поставок так званого "інвестиційного" туркменського газу (він є найдешевшим для України) вже в поточному році зростають з 4,5 млрд. куб.м до 5 млрд. куб.м., а в наступному році цей показник становитиме 6 млрд. куб.м. Окрім цього, сторони домовились про підписання у вересні поточного року довгострокової угоди щодо поставок в Україну газу з Туркменистану, розрахованої на 25 років.

Так, зниження ціни на газ пов'язане з переходом виключно на грошову форму оплати. Однак українські товаровиробники збережуть присутність на туркменському ринку – протягом наступного року Туркменистан готовий купити наших товарів на суму до $500 млн. за світовими цінами. Відтак постачання блакитного палива відбуватиметься за прозорою ринковою схемою. Ситуація ж з товарними розрахунками супроводжувалася постійними скандалами й привертала увагу правоохоронних органів. Саме з цієї причини ряд причетних до газових розрахунків високопосадовців Туркменистану позбувся своїх посад. І, можливо, саме цим пояснюється такий підкреслений захист нібито вигідності товарних схем, який зараз активно здійснюють колишні керівники "Нафтогазу".

"Я не розумію, звідки так багато людей, які не можуть зрозуміти, що сьогоднішня позиція НАК „Нафтогаз України", керівництва НАК „Нафтогаз України" – це позиція, яку повинен підтримувати кожен українець, – зазначає народний депутат Павло Кучер. – Кожен з нас повинен чим може посилювати таку позицію".

ПОЛІТИЧНЕ ПІДҐРУНТЯ "РОСІЙСЬКОГО КОНФЛІКТУ"

Найнесподіванішим за останній час закидом на адресу України стало звинувачення російського "Газпрому" у нібито зникненні з українських газових сховищ 7,8 млрд. куб. м російського газу. Правда, після низки переговорів і надання НАК "Нафтогаз України" всіх відповідних документів, керівництво "Газпрому" визнало, що газ нікуди не зникав і таки перебуває в ПСГ. Більше того, не є проблемою і питання відбору газу зі сховищ: адже в укладених між "Нафтогазом" і "Газпромом" контрактах прямо вказано, що даний газ може бути відібраний з газосховищ рівними частками виключно у період з 15 жовтня до 15 квітня.

Тому будь-який тиск з боку Росії на Україну в цьому питанні, на думку експертів, має швидше політичне забарвлення, аніж економічне. Народний депутат Андрій Шкіль впевнений: "Це справа не стільки економічна, скільки політична. Зараз, напередодні перемовин з приводу інвестиційних пропозицій ряду західних держав, Росія намагається виставити Україну "Заходу як ненадійного партнера. Я не знаю, чи ми були ворогами, чи будемо, але конкурентами ми є зараз, тому що в нас однакова пропозиція світові з багатьох пунктів".

Так що є всі підстави сподіватися, що "російська криза" буде вирішена так само успішно, як і дві попередні. А щодо нинішніх результатів роботи "Нафтогазу України", то вже зараз є абсолютно чіткий критерій її оцінки. Якщо для комерційної компанії показником успішності є розмір прибутків, то для державної компанії цим показником є розмір відрахувань до бюджету. За перше півріччя НАК "Нафтогаз України" відрахував до держбюджету 5,7 млрд. грн. Це вдвічі більше минулорічної суми за той же період і майже дорівнює сумі відрахувань НАКом за цілий 2004 рік.

Прикметно, що таких вагомих результатів лише за чотири місяці роботи нової команди менеджерів "Нафтогазу" вдалось досягти не шляхом підвищення тарифів на енергоносії, а саме через руйнацію тіньових схем відтоку державних капіталів. Відтак стає зрозумілим невдоволення прозорою політикою управління компанією тих, хто до останнього часу грів руки на махінаціях з грошима компанії і тих, хто мріяв після зміни політичної ситуації успадкувати ці тіньові схеми.

Сергій Іванів, "Голос України"

Святійший Патріарх Володимир недовго стояв на чолі Української Православної Церкви Київського Патріархату, всього один рік і дев'ять місяців. Але його патріаршество пов'язано з утвердженням Київського Патріархату. Його смерть поставила перед державою питання: бути чи не бути Київському Патріархату. І ті трагічні події, які відбулися на цьому майдані 18 липня 1995 р. утвердили Київський Патріархат. І утвердженням Київського Патріархату була смерть Святійшого Патріарха Володимира. Тому ми шануємо пам'ять цього ієрарха нашої церкви. Святійший Патріарх прожив порівняно довге життя, але його головна діяльність була спрямована на утвердження української державності. Заради цього він більше 17 років відсидів у концтаборах Радянського Союзу. Визволившись від цих кайданів, він став служити Церкві Христовій, тому що добре розумів, що без існування Помісної Української Церкви, не може бути Української держави.

Патріарх Філарет

ПРИЗВІДЦІВ "ЧОРНОГО ВІВТОРКА" – ДО СУДУ

(до 10-ої річниці "Софійського побоїща")

Є події, які здаються проминальними, але незабаром з'ясовується, що вони визначають долю нації. Такою подією став похорон Патріарха всієї Руси-України Володимира. Його могила під муром Святої Софії – відбиття статусу української нації в незалежній Україні на сьогоднішній день.

"Чорному вівторку" 18 липня 1995р. передувала перша переломна точка розвитку української нації після Оксамитової національної революції – обрання Леоніда Кучми на пост Президента в 1994р. До цього комуністичний проросійський Президент Леонід Кравчук, ще не відаючи, як поведе себе українська нація і її тодішні провідники – націонал-демократи, попускаючи потроху віжки, вивчав ситуацію. Він ще побоювався української сили, яка бродила в Рухові. Власне, сили не було, витав лише її фантом у вигляді молодих хлопців у театральних строях Січових Стрільців, шароварних козаків, тодішньої УНА-УНСО, муніципальної міліції Львова, ветеранів УПА, тоді молодших на 15 років та ін. Цей фантом лідери націонал-демократії не зуміли, та й не прагнули перетворити на реальну силу. Уже Кучма це зрозумів і безбоязно висловив своє знамените: "Украинская национальная идея не сработала". Ледь помітний підйом української нації за ще переляканого Кравчука тепер зовсім зупинився. Потрібна була лише нагода, щоб показати українцям їхнє справжнє місце в державі.

Рік по тому така нагода трапилася – похорон Патріарха Володимира. За православними канонами, патріарха хоронять на території найбільшої святині держави. Такою на той час була Софія Київська. Тодішня влада – Л. Кучма, О. Мороз, Є. Марчук – дозволу на цей клаптик землі, на догоду Росії, не давала. Умив руки і голова Києва п. Косаківський. Пропонували що завгодно – Байковий цвинтар, Видубецький монастир... аби тільки не Софія. Виникло гостре протистояння між київською філією російської влади та її церкви (УПЦ МП) і православними українцями. Напруга наростала з кожним днем і годиною, дата поховання все переносилася, а липнева спека "вимагала" негайного поховання тлінних останків Патріарха. До заходу сонця 18 липня це треба було зробити уже обов'язково.

І тут, для набуття досвіду новою владою, слід звернути увагу на дивну і навіть абсурдну позицію націонал-демократів. Головно, вона зводилась до того, що похорон – то не політика, то справа віруючих, і нехай вони за підтримки ще некорчинської УНА-УНСО і розбираються собі з владою і конфесіями. Волею випадку на похоронні дні була запланована підготовка і проведення об'єднавчої конференції, на якій мали обрати координатора націонал-демократичних сил. Ним мав стати екс-міністр оборони Костянтин Морозов. 18 липня в Будинку вчителя зібралися делегати і провідники багатьох уламків ще не так давно єдиного і славетного Руху. Через згадану позицію засідання не було перенесене. На жаль, ця позиція мала задавнений і стійкий характер. Похорон носив якраз не так релігійний, як політико-конфесійний характер. У похоронному конфлікті мали свій інтерес і російська влада, і УПЦ МП, яка вже тоді діяла як ідеологічний загін російської п'ятої колони. Москва випробовувала свого нового ставленика. Віддамо належне Кучмі – екзамен склав на п'ять.

Коли стало відомо, що похоронна процесія зупинилась перед зачиненою брамою Софії, голова президії заявив, що треба ще дістати дозвіл і викопати яму. Це займе чимало часу, отже, ще можемо дозволити виступити усім, хто записався. І коли яма буде майже готова, всі делегати конференції організовано підуть туди. Наступна новина була ще гострішою: не отримавши дозволу, унсовці під захід сонця ломами й лопатами стали довбати яму прямо на асфальті. З-під воріт брами якесь військове формування, що захопило територію Софії, на них пускає сльозогінний газ. Делегати вже самочинно стали просуватись до виходу, як мікрофон узяв один дуже балакучий лідер дуже демократичної партії і став вимагати слова, мотивуючи тим, що там грунт скельний, і копати ще будуть довго, а його черга говорити якраз підійшла... І тут прибув гінець з остаточною новиною: похоронну процесію розгромлено. З воріт Святої Софії вискочили до тисячі солдатів спецназу і з "руским матом" та командою: "біть всєх подряд, унсовцев калєчіть" – брутально розгромили кількатисячний мітинг. Ось тоді підхопився голова президії і скоромовкою сказав, що тепер уже треба йти. Керівники побоїща, помітивши прибуття якоїсь нової сили, підкріпили шеренги спецназу. Серед прибулих членів президії не було. В. Чорновіл, казали, поїхав на телецентр, але виступити йому не дали. Про координатора К. Морозова не було чути нічого. Одиноко стояв чільний засновник Руху. До нього звернулися з пропозицією зібрати розкиданих по периметру оточеного майдану людей, включаючи й окремих унсовців, разом протиснутись до брами та розібратись, що там сталось. На що той сказав: "Хай цим займаються депутати". Як гіркі сльози, став накрапати дощ. Двоє, що стояли поруч з "батьком" Руху, накрили йому голову парасольками і поволі побрели в бік Золотих Воріт. Ех, не так чинив з печенігами Ярослав Мудрий!

Близько 11-ої оточення майдану зняли. У багатьох місцях на асфальті крейдою були наведені круги, посеред яких на бруківці виднілась кров. Ближче до Богдана височіла сопка жіночих босоніжок, сумочок...

Унсовцям таки вдалося до заходу сонця опустити в яму домовину. Хтось там прогавив момент початку штурму: чи то п. Шпек, що єдиний залишився на господарстві в столиці (трикутник верховної влади для алібі завбачливо покинув Київ), чи то Будніков і Куліков (здається, полковник і підполковник відповідно), що керували побоїщем. Проте дати команду викинути з могили труну ні трикутник верховної влади, ні нижчі чини не наважилися. Могилу засипали, покрили назбираними на майдані пожмаканими квітами та обчуханими вінками. Говорили про безліч поранених.

На перший погляд, українці завдяки унсовцям перемогли. Тактично, може, й так. Справді, українська філія російської влади й церкви не змогли поховати українського Патріарха так, як того хотіли, – десь на околиці Києва... І це давало надію на майбутнє, за що маємо дякувати безіменним на сьогодні героям. Щодо найближчої перспективи – то була поразка. Українську націю одномоментно викинули на рубіж осені 1990 р., а то й далі. Кучмівській владі стало ясно, що українці не готові чинити організований спротив насильству. Це й визначило спосіб дії цієї влади на весь період аж до Помаранчевої революції.

Разом з цим могила Патріарха під муром у центрі Києва, розкривши антиукраїнську реваншистську суть влади, стала докором націонал-демократам, які не помітивши реваншизму, самі не підготувались до відсічі йому і не підготували до цього націю. Видання Рухом книги свідчень очевидців про "Чорний вівторок" ніяк не компенсувало його бездіяльності до і після трагедії, яка стала другою переломною точкою, після якої розвиток української нації пішов по спадній. Ніхто з винуватців не був покараний, не було навіть відкрито кримінальної справи. До сьогодні невідома кількість поранених та загиблих. А між тим ця переломна точка могла бути початком швидкого розвитку нації по висхідній, якби націонал-демократи домоглися покарання головних винуватців - трикутника верховної влади. Навіть засудження виконавців злочинного наказу – Буднікова і Кулікова через військовий трибунал до вищої міри покарання могло б змінити політичний клімат в Україні. Сам факт наявності української сили припинив би тиск Росії та саботаж п'ятої колони. Була б створена Єдина Помісна Українська Православна Церква, українці відчули б себе єдиною нацією. Нікому в голову не приходила б божевільна ідея державності російської мови. Були б живі і Бойчишин, і Гетьман, і Чорновіл, і Гонгадзе. А Помаранчева революція була б не потрібною, вистачило б і Оксамитової, бо Україна, зрозуміло, була б демократичною правовою державою української нації.

А що ж робити тепер з тягарем "Чорного вівторка" в його 10-літній „ювілей"? По-перше, через Генпрокуратуру слід порушити кримінальну справу, щоб з'ясувати вину кожного з владоможців тодішнього трикутника, які й досі топчуть прах, так, ніби сам Бог приберіг їх для правосуддя і спокути. По-друге, треба перепоховати прах Патріарха у землі Святої Софії. І вже цього року поставити там хрест з написом: "Тут в 11-у річницю "Софійського побоїща" буде перепоховано прах Патріарха Володимира". По-третє, на місці теперішньої могили збудувати каплицю-музей "чорного вівторка".

Юрій Бобраницький,
м. Київ

ПРО НАБОЛІЛЕ

І ПУШКІНУ ЗАКЛЕЇЛИ РОТА

Мені 70 років, і все життя я боровся за нашу українську державу, за що зазнавав переслідувань. Наприкінці 2003 року влада познущалась з мене за те, що в моїй квартирі збирався гурток „Відродження", який виступав на захист рідної мови, культури, державності.

Як міг, так боровся я за перемогу Помаранчевої революції. І от прийшла нова влада, та надій наших вона не виправдала. По всій Україні залишились на своїх місцях чиновники, які під час виборів підтримували Януковича. Теперішній голова Запорізької ОДА оточив себе прибічниками колишнього владики Березовського і, прикриваючись ющенківськими фразами, ще жорстокіше, ніж за Кучми, знищує все українське. Дійшло до того, що директори заводів – кучмівські „герої України" – зганяють людей на збори, на яких змушують приймати рішення на підтримку надання російській мові державного статусу. Демагоги розвішують на вулицях барвисті плакати, на яких зображений Пушкін з заклеєним ротом: мовляв, така вже нещасна в Україні російська мова!

А тим часом документація в державних установах переводиться на російську мову. Українець же не може купити в Запоріжжі календар рідною мовою!

Команда Ющенка нічого не робить для того, щоб захистити від ворога своїх прибічників. Сьогодні та команда навіть на скарги наші не відповідає.

Це ганьба, про яку має знати весь цивілізований світ!

Василь Ненченко,
м. Запоріжжя

ПРО МОВУ І ЯЗИК

На жаль, і на чотирнадцятому році незалежності українська мова потребує захисту на власній землі. В Єнакієвому відверто збираються підписи на користь закордонного „язика". Знову у Верховній Раді будуть слухання щодо застосування мов в Україні. Час назавжди припинити ці підступні вихватки чужинців і „п'ятої колони". Прошу надрукувати на шпальтах газети „Нація і держава" мою віршовану думку „русским языком":

О мове и языке в Украине

Самодовольная Москва!
Народы шлют тебе сомненья
И возмущения слова –
Ты прежде нам была глава,
Но больше нет к тебе почтенья.
Холмом кладбищенским Кремля
Венчанная, ты всем постыла,
Осрамлена твоя земля,
Пройдох принявшая могилы.
На путь недавний оглянись –
Тобой, к позору, кто не правил!
Не зная совести и правил,
Они в дворцы твои рвались.
А ты?! Ты им рукоплескала,
Вещала лесть на всю страну
И, как холопка, укрывала
Их прах в кремлевскую стену.
Так пред тобою ль нам склоняться
Теперь, когда ты кулаком
Принудить хочешь нас общаться
Твоим казенным языком?
Тебе в угоду пренебречь
Историю свою и речь?
Москва! Мы без тебя решим,
Как говорить и жить хотим!

Микола Задорожний,
м. Єнакієве, Донецька область

ЛИЦЕМІРСТВО

КАПОСТІ ВІД СИМОНЕНКА

Те, що комуністи брехуни, яких світ не бачив, не дивина. Але те, що вони вчудили на останній сесії, вже не дивує, а обурює.

Симоненко аж слиною бризкав, щоб довести, що зниження митних тарифів на імпортне м'ясо погубить вітчизняного виробника, остаточно зруйнує село і взагалі принесе всілякі біди і напасті нашому народові.

Я – водій-далекобійник, вже років 7 чи 8 перевожу це саме м'ясо з Італії, Австрії, Німеччини в Україну. І не просто в Україну, а в Донецьк, що був всі ці роки „зоною" (вільною економічною). Так от, я добре знаю, що це м'ясо перевозилося не те що за заниженими тарифами, а взагалі без мита. Як тільки митники бачили, що вантаж прямує в Донецьк, машині надавалось зелене світло, і ми без проблем проходили кордон і доставляли вантаж. Я тоді не дуже задумувався, чому це так. Вже зараз зрозумів, що безмитне дешеве м'ясо через Донецьк розходилося по всій Україні. „Донецькі" курячі стегенця продавалися й у нас, в Хмельницькому. І весь навар обминав державну скарбницю. Для інших торгівців, що не входили в „зону", було встановлено високе мито, щоб вони не створювали конкуренції "обраним".

То чому ж тоді, за Кучми, коли держава розкрадалася, Симоненко мовчав про інтереси національного товаровиробника, про неякісне м'ясо, яким закордон труїть наш народ, та інші нісенітниці, які комуністи, не кліпнувши оком, виголошують на сесії?

Новий уряд ліквідував ці самі зони, мито стало однаковим для всіх, тому закупівля м'яса за кордоном знизилася, створився його дефіцит на ринку і виросли ціни. Я, наприклад, цього року ще не мав жодного рейсу за м'ясом.

Щоб забезпечити населення м'ясом за доступною ціною, уряд вирішив знизити ввізне мито. Отут і підняли рейвах комуністи з соціалістами.

Турбота про селян? Якби ж так! Не дати Ющенкові наситити ринок, не допустити зниження цін, викликати невдоволення людей і цим зловтішатися — ось справжня мета Симоненка і кнурів з його партії, що бісяться з жиру. А Мороз, видно, має вже таку натуру, щоб тихенько підгадити, де тільки можна. То сверблячка з конституційною реформою, то наша мова йому зводить корчами щелепу, то СОТ настрашив — від нього можна чекати капості в будь-який момент.

Як від Симоненка, так і від Мороза тільки й чути про захист національних інтересів. Відгадайте з одного разу: чиїх?

Володимир Волкотруб, член КУН, м. Хмельницький

У КУТАХ... ГЛУХИЙ КУТ?

Бог дав мені сили, здоров'я і мужність бути націоналісткою. Намагаюсь виконувати Божі заповіді і Декалог націоналіста, а вони поєднані. Одначе, не все виходить так, як хочеться…

Життя в моєму маленькому провінційному містечку Кутах – типове для України. Це славне містечко має давню історію. Перша згадка про нього міститься в грамоті польського шляхтича від 15 ст. Далі – надання Магдебурзького права в 1715 році, що означало місцеве самоврядування, наявність ратуші, а перед нею майдану, який колись називався Ринок, і вирішувались тут проблеми громади. Тепер це – Вічевий Майдан.

А згадую про це для того, аби читачі зрозуміли, щоб змінити щось в інтер'єрі цього історичного майдану (а йому трохи не 300 років), треба мати спеціальний дозвіл. А найперше треба просто відчувати себе українцем, причетним до всіх подій, що відбувались тут упродовж віків і відчуття відповідальності за збереження духовних цінностей України. І як правило, той, хто має почуття відповідальності, – не має грошей. А той, хто має гроші, відповідає тільки перед своїм сумлінням і своїм бізнесом.

Ось, приміром, депутат нашої селищної ради Петро Гулій… Зауважу, що магазин „Престиж", що належить пану Гулію, є справді дуже гарним, але зовсім не прикрашає давнє українське містечко Кути, яке мало Магдебурзьке право. Бо збудовано цей магазин в обхід усіх законів. Захотів собі пан депутат, задумав, спроектував з найманим архітектором, найняв робітників – і готово. Чудово виглядає, хоч і не вписується в і без того понищений, напівзруйнований історичний інтер'єр центру містечка. А повз будову щодня ходили і землевпорядник, і депутати і "не бачили", що то будується. "Не бачив" і архітектор. Коли ж будову закінчено, не руйнувати ж, тим більше, що зроблено добротно. Отоді утворюється комісія, до якої входять і голова, і архітектор, і ще деякі представники влади, накладається на власника штраф в сумі 176 грн. (тут вже суворо дотримуються чинного законодавства) і узаконюється це „чудо" архітектури. І ходить той чудо-власник, зневажаючи всіх.

Таких „чудо"-споруд у славному містечку Кути – багато. Одну з них навіть зведено прямо за вікном кабінету секретарки селищної ради. На вікнах тієї будови – щільні штори, щоб ті, з контингенту простого люду Кут, які користуються послугами секретарки, не зазирали у вікна особистого житла власника. Ця новобудова також зводиться паном Гулієм, і за тим самим сценарієм. Тут вже, щоправда, порушені права тих, хто мав щастя або нещастя бути з добродієм депутатом будовою на одному фундаменті, з одними несучими стінами і під одним дахом (пан депутат зводить і другий поверх).

За тим же сценарієм будує своє „чудо" ще один власник (маю інформацію, що це С. І. Довганюк), і будується він, нехтуючи правилами співжиття з людьми, які мешкають поруч, порушуючи при цьому і морально-етичні норми, бо погодив справу тільки з алкоголічкою М. А., не взявши до уваги права її неповнолітніх дітей. Усе це відбувається в 20 метрах від сільради. Тепер селищна рада постфактум відшукує документи, на підставі яких діти позбулися житла.

Це тільки маленька дещиця зі скарбнички „здобутків" нашої селищної ради, її депутатів і голови. А доля цих дітей, що залишилися просто неба, є типовою для незахищених перед чиновницькою сваволею українських громадян.

А де ж ті првоохоронні органи, які поцікавились би, як відбувалась недавня доприватизація в Кутах, коли один газда приватизував шкіряно-венерологічний диспансер району… за 30 тисяч гривень.

А якщо пошукати, де поділися гроші на благоустрій селища і вивіз сміття?.. А кошти, виділені на берегоукріплення Черемоша між Вижницею і Кутами? Там же Черемошем змито мільйони… А ринок у Кутах, де сотні торгових точок, а на папері значиться, що до бюджету надходить податок від шести?.. І хіба тільки це… І хіба тільки в Кутах…

А тому моя громадська приймальня як спецкора „Нації і держави" не має сталого приміщення, не визначено часу для прийому і перерви на обід. Мене мої краяни знаходять чи вдома, а чи на полі. Телефонують або дуже рано, або далеко по півночі. Ловлять на дорозі до райдержадміністрації або прокуратури…

Як можу допомагаю, принаймні намагаюсь допомогти. Щаслива, якщо вдається щось зрушити на добре, та частіше буваю сердитою, бо дуже важко зруйнувати отой закостенілий чиновницький мур. Але я не впадаю у відчай! Бо відчуття, що поруч Бог і його 10 заповідей, і Україна, а з нею – побратими і посестри, які разом зі мною однієї думки і одного діла: „Хай нам вічно живе Україна!" – наснажує.

п. Антоніна Спільна

НЕ НАСТУПАЙМО НА ГРАБЛІ

УЗАКОНЕНИЙ ГРАБІЖ?

Нещодавно житлові комунальні підприємства м. Маріуполя в ультимативній формі поставили перед міськрадою вимогу підвищити квартплату на 60%.

Міськрада, звичайно, пішла назустріч „рідним" жекам і „двоюрідним" приватним підприємствам і негайно вирішила ввести нові тарифи. Дивно, що з усіх присутніх на брифінгу представників політичних сил тільки голова міської організації КУН Григорій Шмат категорично виступив проти підвищення цін і відмовився підписати угоду. Його аргументи співпали з точкою зору присутніх журналістів.

За 10 років вартість квартплати підвищувалась декілька разів, а загальний ріст становить 600%, але чи покращувалась якість послуг після кожного підвищення цін? Більшість опитаних маріупольців відповіли, що наявні тільки прибирання під'їздів та придворової території, так-сяк освітлюються під'їзди, здійснюються поточні ремонти трубопроводів у підвалах – оце, напевно, і все.

Всі течі води в підвалах мешканці усувають власним коштом, ремонт під'їздів виконують здебільшого за свій рахунок, сантехніку в квартирах ремонтують самотужки або за окрему плату це роблять слюсарі жеків. Про чистку вентиляційних каналів ніхто і не мріє, а про ремонт столярки навіть не підозрюють. Так за що підвищувати тарифи?

А ростуть тарифи на комунальні послуги в Україні, зокрема в Маріуполі, на мій погляд, через відсутність контролю за цією сферою бізнесу з боку уряду. Скажімо, захотів міський голова – і підвищив норму витрат холодної води з 145 л. до 250 л. на добу, написав розпорядження – і все. Всім зрозуміло, що ми не витрачаємо 25 десятилітрових відер холодної води на людину на добу, але платити треба. Громадяни, які мають гроші, встановили лічильники, а малозабезпечені або платять по фіктивних рахунках, або проходять принизливу процедуру оформлення субсидій, і – почалася перекачка грошей з державного бюджету до кас комунальних підприємств. Так само: захотів міський голова підвищити ціну за гаряче водопостачання з 1 квітня 2005 р. – і підвищив.

Зупинити це зростання цін, згідно з законом, можуть тільки депутати міськради. Але існуючий депутатський корпус не буде захищати інтереси простих мешканців міста. Тож давайте не наступати на граблі. Вибори незабаром.

В. Чорний, член КУН, м. Маріуполь

НЕ ДАЙ, БОЖЕ, З ІВАНА ПАНА...

На жаль, у наш парламент рідко потрапляють талановиті політики, здебільшого – нездари, психопати, марнославці та грошохвати.

Вони лобіюють потрібні їм закони, пропагують двомовність і неоколонізацію України. Хворі на вождизм нардепи організовують нові партії чи фракції, постійно і часто без причини безчестять Президента й уряд. Ще є скандалісти й блазні – часто ці дві якості проявляються в одному парламентарії. Користаючи з недоторканності, такі повсякчас порушують закони, намагаються всім диктувати свою волю. Неперевершеним скандалістом-блазнем є Жириновський у російській Держдумі. У нашому парламенті такого яскраво вираженого „фюрера" нема, але вистачає міні-жириновських: Симоненко, Шуфрич, Грач, Тарас Чорновіл, Гаврищ, екс-депутатка Вітренко...

Особливо часто, але безуспішно, намагається грати ля-жириновський пан Шуфрич. Він не партійний лідер, а попихач: "Йди, Несторе, де брудно, зроби ще брудніше". Це підтверджують постивборчі судові процеси та недавні події на Закарпатті, де за рішенням суду правоохоронці прийшли до лікарні перевести видужавшого підозрюваного Різака, вождяку СДПУ(о) в цьому регіоні, до в'язниці. В палаті вони застали нардепів Шуфрича, Прошкуратову, Воюша, які, не маючи на це права, перешкоджали правоохоронцям виконати службовий обов'язок – спровокували скандал, вступили в "фізичний контакт".

Правоохоронці все ж виконали свій обов'язок, відвели пана Різака до в'язниці. Щоб помститися правоохоронцям, нардепи роздули справу, ніби вони побиті. Головний страж прав людини в державі пані Карпачова стала на бік патриціїв-нуворишів, хоч свідком події не була. Таку ж позицію зайняла вона відносно арешту пана Колесникова. На боці цих нардепів і більшість ЗМІ, бо відомо, чия вони власність.

Таке ставлення до прав людини в Україні – явище невипадкове. Починаючи з 1991 р. в державі утворювалися клани потужних нуворишів, середніх нуворишків і менших нуворишочків (нувориш - особа, яка спритно і швидко збагатіла спекулятивно, тобто буржуй-вискочка). Утворилися три найпотужніші клани нуворишів: два київських і донецький.

Клан Кучми-Пінчука прихватизував понад 75 великих підприємств і 12 ЗМІ, клан Медведчука-Суркіса (з Кравчуком) — 32 великих підприємства і 10 ЗМІ. Донецький клан Ахметова-Януковича-Таратути найпотужніший: прихватизували 130 великих підприємств і 9 ЗМІ. Для свого захисту клани Кучми-Пінчука і Медведчука-Суркіса утворили партію СДПУ(о) ("олігархічну", – жартує нація). Донецький клан організував Партію регіонів. Ці дві партії, утворивши нуворишсько-олігархічний уряд-режим і маючи свого президента, свавільно управляли Україною. Націю загнали в безпросвітну бідність і безправ'я, а члени цих партій стали мільярдерами світового рівня.

Помаранчева революція похитнула позиції патриціїв. Тож нувориші-мільярдери ніяк не можуть змиритися з втратою влади, бояться відповідальності і перегляду нечесної "прихватизації". Називають це "політичними репресіями, порушенням прав людини". А тим часом у США, наприклад, коли президент однієї партії програв вибори, при передачі влади іншому президентові, його однопартійці покидають посади.

Лідери есдеків і партрегіонці намагаються щоденно мстити новій владі: влаштували тарарам з цінами на нафтопродукти, м'ясо тощо; закривають домну чи цех на "законно" украдених підприємствах, запрошують на поміч колег з Росії.

Особливо лютують есдеки і партрегіонці, коли правоохоронці виявляють злочинців серед їхніх лідерів, арештовують їх, щоб судити за злочини. Коли ж при владі були нуворишо-олігархи, то вони мали право арештувати, судити. Нині (при демократії) – не смій цього робити з патриціями.

Наша нація пережила вже таких "патриціїв" – дворян, комуністів… Переживе й цих.

Микола Галичанець

БАНДЕРА ЗМІГ! ЧИ ЗМОЖЕ ЮЩЕНКО?

Автор цих рядків став свідком подій, коли у липні 1941 року із районного центру Теплик Вінницької області втекли за Дніпро, за Дон російські окупанти, поступившись окупантам гітлерівським. Уже через п'ять днів від початку німецької окупації похідна група ОУН із трьох українців встановила українську владу в усьому Теплицькому районі.

На зборах селян відкритим голосуванням обирали старост. Обрали керівника району, призначили чиновників різних установ. Міліція місцевих жителів була озброєна червоноармійськими гвинтівками, підібраними на полях та узліссях, а замість міліцейської форми була синьо-жовта пере'вязь на лівій руці. Паралельно в Теплику діяла німецька окупаційна влада в особі коменданта, гестапо, військового гарнізону, польової жандармерії.

Українська влада роздала селянам землю: кожен, від немовляти до старих, отримав по 5,5 гектарів орної землі. На проведення земельної реформи пішло три дні, і кожен знав, де його власне поле, і мав справедливу частину колгоспного майна і худоби. 1 вересня 1941 року в Теплику і в селах діти пішли до школи. Влада відновленої 30 червня 1941 року Української держави налагоджувала роботу лікарень, доставляла у район вкрай необхідні товари, зокрема сіль. У храмах, навіть напівзруйнованих, відновлювалася служба Божа.

Як живий свідок дій української влади Степана Бандери і активний учасник творення сучасної Української держави, я беру сміливість порівняти десятиденні здобутки влади Степана Бандери зі стома днями влади Віктора Ющенка.

Отже, що зробив Степан Бандера за десяток днів, відомо. Чого ж не зробив за сто днів Президент України?

Згадаймо, коли московський окупаційний прес в Україні зменшив шовіністичний тиск, чого в першу чергу забажали українці? Канарських островів? Золота – доларів? Як делегат установчої конференції Товариства української мови (ТУМ) я стверджую, що 11–12 лютого 1989 року біля тисячі українців із всіх областей України й Кубані жадали одного: на всіх землях України відродити українську мову, яку триста років душив московський окупант удавкою русифікації. За три роки активної діяльності ТУМ більша частина України і столиця українців Київ заговорили і почали вести документацію українською мовою, сотні російських шкіл стали україномовними, викладачі ВНЗ і технікумів почали читати свої лекції українською мовою. Коли б єдиний потужний мовний вектор ТУМ отримав державну підтримку від влади президентів Кравчука і Кучми, то ще на початку цього століття Крим, Донецьк, Одеса заговорили б українською мовою, і ворогам України не вдалося б розколоти громадян України на україномовних і русськоязичних, а саму Україну – на Схід і Захід.

Що ж за сто днів зробила влада Президента Віктора Ющенка, аби усунути розбрат громадян України за мовною ознакою? Натякнула посадовцям, що їм слід повернутись обличчям до української мови і тим виявити повагу до мови народу, на землі якого вони почуваються незле. Але Майдан, який увірував у лідерство Віктора Ющенка, не бажає натяків, а вимагає прозорої заяви Президента України: в Україні має панувати лише мова українська, як у Польщі польська, а в Румунії румунська. У 1973 році за таке твердження "старший брат" відправив мене на два роки за колючий дріт. А кого боїться Президент України Віктор Ющенко?

Моя дорога на передову, в окопи проти німецького окупанта була дорогою двадцяти п'яти мільйонів убитих: із райвоєнкомату колоною, під пістолетами офіцерів, загнали нас у "телячий" вагон, де ми потрапили під варту солдата, який у диску ППШ мав шістдесят набоїв і наказ: "Упустишь одного – штрафбат обеспечен!" Із вагона нас конвоювали в запасний полк, обгороджений колючим дротом. "Купці" із діючих полків конвоювали мобілізованих в окопи – під німецькі кулі та осколки, під кулі смершу і загрядзагонів. Всі загиблі у тій війні, у війні вождя і фюрера, були молоді і хотіли жити, їх умерти примусили. Я свідчу, що у війні Гітлера і Сталіна найбільше страждань, мук, жахів пережили українці. Підступна московська пропаганда навісила на українців тавро "Хохол – предатель, продал немцам Украину", і на передовій всякий росіянин, мордвин чи чуваш мали над українцем зверхність, бо ж їхній край під німецьку окупацію не потрапив. Українці на фронті гинули першими, нагороджувались останніми. Приклад капітана Береста, який на своїх плечах виніс на рейхстаг і Єгорова, і Контарію, і знамено Перемоги, а потім був зацькований московською владою, типовий для всіх українців.

На відміну від "отечественников", вояки Української Повстанської Армії йшли в бій проти німецьких, румунських, польських, російських окупантів цілком добровільно. Документи свідчать, що кількість добровольців, які записувались у лави УПА, перевищувала потребу у вісім разів. Як же можна прирівнювали вояків УПА, які добровільно і свідомо йшли на смерть за свободу і незалежність України проти всіх окупантів, із "отечественниками" генерала Герасимова, яких на передову, на фронт гнали під прицілом смершів і заградзагонів?

Майдан надіявся, що Віктор Ющенко, ставши Президентом України, своїм указом визнає на державному рівні вояків УПА з виплатою відповідних пенсій і пільг. Даремні сподівання. Добрий і богобоязливий Президент України пропагує примирення всіх воюючих сторін. У місті Умані таке примирення відбулось ще 1994 року, коли місцеві ветерани війни об'єднались у Конгрес учасників Другої світової війни. До Конгресу вступили п'ять вояків УПА, які відбули в Магадані ув'язнення, один чех, два поляки, більше трьох десятків рядових і офіцерів радянської армії, переважно інвалідів війни. Члени Конгресу учасників Другої світової війни визнали себе гарматним м'ясом в руках Москви, віднесли у воєнкомат московські ювілейні медалі, маршала Жукова визнали маршалом трупів, припинили ходіння на провокативні щорічні паради і припинили скреготіти зубними протезами на адресу Німеччини. Шани від місцевої влади Конгрес не має ні найменшої, хоч у 1996 році до Конгресу приєднались біля трьох тисяч місцевих остарбайтерів. Яке може бути примирення між патріотами незалежної держави України академіка Юхновського і московською п'ятою колоною генерала Герасимова, яка є незмінним електоратом комуністів Симоненка? Не примирення потрібне неубитим учасником Другої світової війни, а об'єктивна оцінка місця українців у війні, бо лише через правду примирення прийде само.

КПУ Симоненка та інші дрібні комуністичні відгалуження – це потенційні носії зла, страждань і масового вбивства українців. Чому Президент України за 100 днів не знайшов часу написати указ про створення трибуналу для розслідування злочинів комуністів в Україні і засудження злочинців ВКП(б) – КПРС – КПУ? Чому досі стовбичать по Україні пам'ятники Леніну – катові українського народу? Душі десятків мільйонів убитих комуністами українців волають про помсту. Не засуджене, непокаране зло обов'язково звалиться на голови добреньких всепрощенців.

Отже, сподівання Майдану за трьома головними складовими українського буття не здійснились. А тим часом російський шовінізм стає все нахабнішим. Агресивнішають такі партії, як „Союз", „Партія регіонів" В. Януковича, ПСПУ Н. Вітренко, КПУ П. Симоненка, "Славянский союз" і багато інших, яким шахрайство на виборах Президента України 2004 року не допомогло, і вони оголосили себе „опозицією". Яких аргументів ще потрібно, аби довести, що ці політичні партії, спільною програмою яких є ліквідація української держави, то не опозиція до влади Ющенка–Литвина–Тимошенко, а вороги українського народу?

Наші СБУ, РНБО, Генеральна прокуратура ревно б'ють себе в груди, що вони збираються судити донецького злодія не за ворожу українському народові політику, а за шахрайство, за крадіжки. Схаменіться! Украв, то хай удавиться! Колесникова і всіх недавніх погрожувачів сепаратизмом слід нещадно судити саме за політику. Адже вони намагались відібрати в нас, українців, наш Великий Луг, наш Дикий Степ, наш Чумацький Шлях!

В особі Президента Віктора Ющенка український народ бачить посланця від Бога. І майбутні вибори Президента України мають стати кроком від добра до добра більшого. Але цей крок треба зробити через парламентські вибори. Будьмо пильні!

Василь Білоус,
голова Уманської МО КУН

 КОНГРЕС У ДІЇ

ЗАЯВА ПРОВОДУ ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Під час підписання Протоколу зустрічі Уповноважених президентів України та Республіки Польщі від 6.06.2005 р. серед інших питань йшла мова про збереження місць пам'яті і поховання жертв війни та політичних репресій на території України та Польщі. Цим рішенням ставилася крапка й у багаторічній „війні" навколо Личаківського цвинтаря.

Позиція Конгресу Українських Націоналістів щодо вшанування пам'яті померлих є однозначною: не можна події минулого переносити на сучасні політичні відносини. Львівські націоналісти ініціювали створення профільної Комісії з військових поховань при Львівській міській раді та Інституту національної пам'яті. Оскільки не всі вимоги Комісії з військових поховань були враховані при будивництві поховального комплексу та залишились певні перевищення рамок Женевської конвенції, ми будемо, відповідно до законодавства, домагатися доопрацювання цвинтарного комплексу. Проте Конгрес Українських Націоналістів жодною мірою не заперечує проти відкриття польського цвинтаря у Львові як факту.

В той же час, в контексті зустрічі Президентів України та Республіки Польщі, ми хочемо нагадати українській владі, що перед нею все ще залишається моральне зобов'язання визнати своїх національних героїв – вояків ОУН-УПА воюючою стороною в Другій світовій війні. Приклад поляків має стати для українських можновладців зразком для наслідування. І тільки після цього акту відносини обох сусідніх держав набудуть ознак паритетності.

Львівські націоналісти рішуче виступають проти використання справи Личаківського цвинтаря для нагнітання міжнаціональної напруги в дусі „печерного націоналізму". Справжні патріоти не створюють собі ім'я на могилах померлих.

Михайло Вовк,
голова Проводу ЛОО Конгресу

Черкаська ОО КУН встановила стипендію ім. Слави Стецько для кращих учнів Черкащини. Цьогорічним степендіатом став Артем Топор. На світлині: переможці художнього читання; А. Топор – другий зліва

Прес-служба Черкаської ОО КУН

ВІДРОДЖЕНА НАДІЯ

8 липня в день Святої Великомучениці Параскеви в урочищі Калиновий Гай, що на мальовничій Яготинщині, відбулося освячення води з животворного джерела. Обряд здійснив Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет.

Каплиця Святої Великомучениці Параскеви та джерело у Калиновім Гаю широко відомі не лише на Яготинщині. З усіх-усюд сюди приходять і приїздять люди, щоб, зачерпнувши цілющої води, пройнятися вірою, зцілитися духовно й тілесно.

За «совітів» це джерело намагалися стерти з лиця землі. Сьогодні тут силами Яготинської районної організації КУН збудовано криничку. Члени Конгресу постійно опікуються джерелом.

Ось і цього року обряд освячення було організовано і проведено за активної участі яготинських націоналістів. Члени Конгресу здійснювали охорону, підтримували порядок під час велелюдного зібрання.

Після обряду освячення води Святійший вручив почесні Благодатні грамоти за заслуги перед УПЦ КП голові районного осередку КУН Миколі Лещенку та члену Конгресу Валентині Руднічук.

Своє захоплення Калиновим Гаєм висловив голова Секретаріату Київської ОО Конгресу Ігор Токар. На його глибоке переконання, криничка є одним із тих місць, які закликають усіх християн до єднання. Адже в єдності віри – наша сила.

Світлана Арідова

ГРОМАДІ ВСЕ ПІД СИЛУ

Під такою назвою в Миколаєві відбулася акція, в якій взяли участь члени КУН. Перед громадою міста виступила голова обласної організації Конгресу Софія Яценьо. Вона зокрема відзначила, що перемогу Віктора Ющенка на президентських виборах не можна вважати остаточною перемогою української національної революції, бо на шляху до здійснення її цілей і завдань стоїть багато перешкод і загроз. Не відбулося суттєвих позитивних зрушень і на Миколаївщині. При владі залишилися старі функціонери. В області зростають ціни на продукти, комунальні послуги тощо. Обласна влада і далі спілкується зі своїм народом мовою сусідньої держави. У зв'язку з цим основне завдання національно-патріотичних сил – відслідковувати хибні кроки влади, спрямовувати її в демократичне русло та домогтися перемоги на виборах 2006 року.

Прес-служба
Миколаївської ОО КУН

ДАВНЯ УКРАЇНА – КОЛИСКА ЛЮДСТВА

Історія України – одна з найдавніших і найбагатших у світі. Маса наукових досліджень вимагає сьогодні від вітчизняної науки рішуче брати на озброєння нову, засновану на методі етноаналізу, концепцію українського родоводу. Одним із її авторів та невтомним популяризатором є відомий український письменник, лінгвіст і етнограф Сергій Плачинда. Нещодавно в київському міському Будинку вчителя він проводив свою заключну лекцію восьмирічних історичних читань, присвячених цій темі.

Перша складова нової концепції: українці автохтонна нація, яка мешкає тут принаймні мільйон років. Це підтверджується, наприклад, даними радіовуглецевого методу аналізу віку стоянки первісної людини в селі Королево на Закарпатті – найдавнішій на теренах СНД стоянці, якій 1 млн. років. Впродовж наступних тисячоліть поселення розпростерлися до Десни і Дніпра. Є археологічна карта палеолітичних стоянок, яка охоплює контури сучасної України, а це ще VI тисячоліття до н.е.

Друга найважливіша складова концепції: Україна – прабатьківщина індоєвропейців і матір індоєвропейських мов. Вчені Стенфордського університету (штат Каліфорнія, США), досліджуючи Y-хромосоми європейців, довели: корінне населення Старого світу походить від пращурів, що жили в кам'яному віці на території нинішньої України, а також на Балканах і Піренейському півострові. Англійські вчені-лінгвісти Роберт Макрам, Уільям Крен і Роберт Макнійл, вивчаючи історію англійської мови, яка відноситься до германської групи мов, дійшли висновку: її коріння – в давній українській мові, яка є, за твердженнями вчених, джерелом виникнення всіх так званих індоєвропейських мов. Для наочності в книзі "The story of English" ("Історія англійської мови") наведена карта, на якій віялом розгалужуються стрілки, що зображають рух індоєвропейських мов від спільного гнізда, котрим є середня Наддніпрянщина. Шумеролог А. Кифішин, дешифруючи протошумерський архів XII–III тис. до н. е., доводить, що перша писемність у світі з'явилася на теренах України.

Третій елемент концепції – людська цивілізація почалася в Україні з Мізинської культури XVII–XV тисячоліть до н. е. „Я помилявся, – стверджує С. Плачинда, – коли писав, що людська цивілізація починалася з Трипілля, з винайденого колеса, з винайденого плуга. Ні, цивілізація почалася з духовності, саме з Мізинської культури." Вже тоді був викарбуваний меандровий орнамент – символ нескінченності Буття, свідчення наявності абстрактного мислення, дивовижних космогонічних поглядів давніх українців. Це перший орнамент світу, що виник задовго до зародження цивілізації шумерів та Стародавнього Єгипту, запозичений згодом Єгиптом, Грецією та Римом. С. Плачинда продемонстрував присутнім вишитий рушник з Прикарпаття з меандровим орнаментом, який, за його словами, наче „змальований з браслета із слонової кістки, знайденого в шарах Мізинської культури".

Не має аналогів у Стародавньому світі й перевершує не тільки античну, а й усі інші культури світу, демонструючи вищий рівень духовності й культури, – Трипільська цивілізація. Це – Золота доба, неповторна доба в історії людства, першої держави світу – Давньої України – Оратти (VI–III тис. до н. е.). За шість тисячоліть, розповідав С. Плачинда, скількох доньок-держав вона породила: Сумарію, Кімерію, Аланію, Венедію, Етрурію, Лебедію (Пелазгію), Скіфію, Сарматію, Антію (Оратанію), Роксоланію. І це далеко не повний перелік. Не нашим предкам хтось і звідкись приніс культуру, а навпаки, саме з України в VI–II тисячоліттях до н.е. люди несли цивілізацію „на нові землі", навчали інші народи орати, сіяти, ростити хліб, кувати рала й плуги, ткати, будувати житла тощо.

Цей вечір С. Плачинда присвятив своєму покійному молодшому брату Володимиру, вченому-мовознавцю, який надихнув пана Сергія взятися за нову концепцію історії України.

А ще вчений розповів про підтримку, вісім років тому надану йому Славою Стецько, яка дуже цікавилася цими проблемами, зокрема допомогла видати книгу „Лебедія" (Як і коли виникла Україна).

Присутній на зустрічі заступник голови Конгресу Володимир Борейчук поділився своїми враженнями від першого знайомства з цією книгою та висловився за те, щоб її, доповнену почутими на лекції новими елементами концепції, мав кожен українець. Конгрес Українських Націоналістів береться допомогти Сергію Плачинді видати таку книгу.

Тема величності нашої історії бентежить і спонукає до дії. Знайомлячись з нею, проймаєшся почуттям гордості за наших далеких предків, а це означає – за нас, українців, і сповнюєшся оптимізму, віри в незнищенність нашої нації.

Богдан Захаряк
На свтлині автора: С. Плачинда

ОГЛЯД ЛИСТІВ

“Äîðîãà ðåäàêö³º!..“

Стоячи на великому Майдані, люди, яких маємо повне право вважати цвітом нації, сподівалися, що переможна революція відправить в історичне небуття ворогів України. Та вони зуміли вціліти. Більше того, шалено намагаються ревізувати здобутки революції, про що переконливо свідчить наша редакційна пошта.

Аналізуючи сто днів нової влади, **Валерій Плисак** (Івано-Франківськ) констатує: „Президента України оплесками зустрічають в парламентах цивілізованих країн світу, де ще недавно соромились привітатися з тодішнім Президентом Кучмою. Авторитет Віктора Ющенка, створений і ним самим, і українським народом, дуже високий".

Та авторитет Президента і держави визначається не тільки його минулими діями, але й результатами діяльності сьогодні. На превеликий жаль, ці дії, як зазначає автор листа, виявляються не завжди продуманими і адекватними конкретній ситуації.

Щоб ситуація в країні змінилась на краще, на думку багатьох наших дописувачів, Президент мав би проявити силу волі і примусити урядовців виконати його вимоги. Люди нарікають на те, що в структурах нової влади часто-густо залишаються "біло-голубі", перефарбовані в „помаранчеві". Критерієм підбору кадрів залишаються родинні та приятельські стосунки, кумівство, корпоративні інтереси тощо.

Приміром, у Гуляйполі на Запоріжжі в 90-х роках минулого століття начальником райвідділу внутрішніх справ працював В. Діденко, про діяльність якого дізнаємося з листа **Івана Дерев'янка**. За звичкою, набутою за радянських часів, цей діяч намагався запроторити до психушки людей, які його особисто не влаштовували. У цьому йому допомагали голова райдержадміністрації І. Бірюков, його заступник О. Кирієнко, голова райвиконкому Є. Коровка. Після Помаранчевої революції В. Діденко став радником у Міністерстві внутрішніх справ. Не скривджені й інші кучмісти Гуляйполя, які в період виборів Президента України пропагували сепаратистські ідеї. В списку лідерів гуляйпільського сепаратизму, надісланому Іваном Дерев'янком, – 29 осіб!

За те, що **Іван Польовий** (с. Долина на Тернопільщині) сповідує ідеї українського націоналізму, місцева влада не так давно проводила в його оселі обшуки, знущалася з нього і його дружини, плюндрувала їхню садибу. У цьому брав участь тодішній голова сільради М. Кирпа, техніку для п'яних чиновників-бешкетників виділяли колишній голова колгоспу Є. Рута та його заступник Петрончак. Усі вони під час президентських виборів всіляко агітували за Януковича. Через них і сьогодні в селі не відбулося ніяких змін, „бандити спокійно гуляють, п'ють горілку, а нас, помаранчевих, мають за ніщо", – скаржиться Іван Польовий.

Про свої сумніви щодо Помаранчевої революції пише **Павло Заблодський** (м. Енергодар Запорізької області): „У багатьох прибічників цієї революції захоплення поступово змінюється розчаруванням, бо нова влада діє якось невпевнено, маючи установку більше на „злагоду", ніж на революційну справедливість. Мабуть, тому в Україні немає гучних судових справ і не затребувані герої України. Багато з тих, хто активно підтримував революцію на місцях, нині кинуті напризволяще. Влада вже не має бажання їх згуртовувати, щоб здобувати далі українську Україну. Одна річ – бути геніальним економістом, інша – Президентом повсталого народу".

Радісну новину повідомляє **В. Поліщук** (м. Мала Виска на Кіровоградщині): „Нещодавно у нас молоді ентузіасти-журналісти почали випускати незалежну „Газету – Pro". З'явилась вона на противагу холуйській придворній газетці „Маловисківські вісті", яку люди охрестили „брехунцем". Маємо ми і власного борця з несправедливістю. Це – Геннадій Бабаєв. Ось один фрагмент з його публікації „А також про те..." („Газета – Pro"): „Над чим працює, не покладаючи рук, наша рідна адміністрація? Чи знає вона, що треба для району? Як збирається враховувати ті наші побажання і поради, які ми могли б їй дати, коли б на те була її воля? Купа запитань. Де відповіді?.. Установча конференція районної організації партії Народний союз „Наша Україна"... Придивімось до присутніх і поставмо майже грибоєдівське запитання: „А делегати хто?" Взагалі, люди зібрались поважні, шановані (одне слово, не „Ваньки, а Івани Івановичі"). Найбільше тих, хто під час виборчої кампанії займав позицію „Я за того, хто переможе, а поки – моя хата з краю". Друга за чисельністю група – це колишні прихильники конкретного „проффесора". Є серед делегатів і такі, хто ледь встиг до конференції вийти з іншої партії. Тут і ті, пару чоловік, хто підтримував нинішнього Президента, м'яко кажучи, не за спасибі. Відсутні лише ті, хто працював під час виборів на перемогу Ющенка за покликом совісті та власних переконань...

Бідний Віктор Андрійович! Якби він дізнався, що призначені ним адміністрації діють точнісінько такими ж самими методами, що й за Кучми..." І все ж таки під публікацією – оптимістичний підпис: „З вірою у зміни на краще Геннадій Бабаєв".

Віру втрачати, звісно, важко. Та все більше українців усвідомлюють, що прохолодне прощання Президента з найстійкішими борцями Майдану було симптоматичним. Ті, хто стояв на головній трибуні поруч Ющенка та Тимошенко, уже тоді розуміли, що не в їхніх інтересах перетворити грізну народну силу на потужні бойові загони. Це означало б остаточну перемогу національної ідеї, втілення в життя програми Конгресу Українських Націоналістів. На це не міг піти Віктор Андрійович, що перебуває в полоні „демократичних" стереотипів, в які не вписуються інтереси української нації. Про це пише, зокрема **Сергій Мірошниченко** з Чернігова: „У передвиборній програмі Ющенко наголошував, що він не ділитиме людей на східняків і західників. То було тоді, коли дуже багато західників, в тому числі вояки ОУН–УПА, виборювали для нього перемогу. Ющенко як Президент і Головнокомандувач українських Збройних сил міг би одним розчерком пера вирішити проблему визнання вояків ОУН–УПА воюючою стороною у Другій світовій війні, підписавши відповідний указ. Та Президент пішов за лжеветеранами і лжеінвалідами війни, яких з кожним роком не меншає, а більшає. За перемогу в Помаранчевій революції Віктор Андрійович „віддячив" українським націоналістам пропозицією просити пробачення у цих лжеветеранів та лжеінвалідів".

Наголосивши на тому, що правди не випрошують, а вимагають, Сергій Мірошниченко застерігає: „Не слід забувати імен Устима Кармелюка, Олекси Довбуша, Степана Бандери, Євгена Коновальця, Слави Стецько..."

Василь Заєць

нація і держава
19.07 – 25.07. 2005 р.

НЕРВ І ДУША РІДНОЇ ЗЕМЛІ

14 липня в Київському Палаці мистецтв „Український дім” відбулося урочисте відкриття виставки робіт лауреата Національної премії України імені Тараса Шевченка, народного художника України Івана Марчука, присвяченої 40-річчю творчої діяльності митця.

Іван Марчук став помітним в українській культурі з кінця 70-х років минулого століття, коли він сягнув абсолютної майстерності – з кераміста і графіка перетворився на оригінального маляра, зберігши родові прикмети: казковий сюжет і теракотово-неяскраву гаму барв. І саме тоді, після відлиги 60-х років, знову почала лютувати цензура, репресії, запанувало відчуття безвиході. І код творчості Івана Марчука міняється. Як сказав мистецтвознавець Д. Горбачов, „замість надії залишилось тільки терпіння. Він почав малювати тісний світ без орієнтирів, заплутаний, як лабіринт, колючий, як терня. Так виникав отой „пльонтанізм, нескінченна плетениця жалюче тонких мазків-нейронів, з яких і сьогодні тче Марчук матерію своїх картин”.

Радянська влада органічно не сприймала творчості художника, який став виразником української національної ідеї, глибоко усвідомленої і майстерно зображеної засобами живопису. Творчість Івана Марчука намагалися замовчувати. Його виставки негайно закривалися, а їх організатори піддавалися гонінню. Саме ім'я художника було оточене атмосферою злісних пліток та наклепів, бездарних оцінок і брехливих ярликів. Митець змушений був покинути Батьківщину.

На долю Івана Марчука випала особлива місія – об'єднати воєдино у своїх портретах, пейзажах, натюрмортах, які з успіхом демонструвалися і демонструються в музеях та виставкових залах Європи, Америки та Австралії, традиційне українське, землеробське світовідчуття з космополітизмом урбанізованих міст, національне та світове, Схід та Захід, синтезувавши його у цілковито нову мистецьку якість.

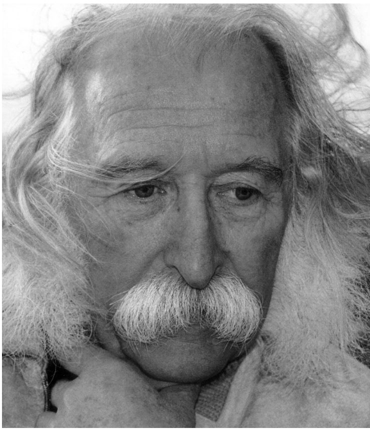
Після того як Україна стала незалежною державою, українська громада дістала можливість вільно і відкрито висловлювати своє захоплення творчістю одного з найвидатніших українців, митця світового масштабу. Ще задовго до Помаранчевої революції народний депутат України Віктор Ющенко з групою однодумців, серед яких був і народний депутат України, голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко, започаткували широкомасштабну арт-програму, спрямовану на популяризацію творчого доробку Івана Марчука, духовну та матеріальну допомогу художнику. За їхньої підтримки в грудні минулого року відбулася презентація альбому-каталогу художника. В напутньому слові до каталогу Віктор Ющенко зазначає:

„Для мене Іван Марчук – великий Митець України. Нерв і душа рідної землі. У тонкому, тривожному, мерехтливому світі його національної поетики відчувається чистота джерела, заповіт: берегти і плекати це джерело, любити всім серцем, усіма помислами, усією душею”.

А ось думка Олексія Івченка:

„Українська нація вижила, не загубила себе у вирі драматичних подій завдяки своїй високій духовній основі. Це передусім – українська пісня і живопис, завдяки яким, попри всі заборони, політичні негоди, збереглася українська мова і не озлобилася національна душа.

Так було завжди – позитивний досвід знайомства з Україною відбувається саме через пізнання її мистецтва. Тому українські митці завжди були найкращими посланцями своєї країни в світі.

Як колись, майже два століття тому, великий Тарас оспівав у слові і пензлі свою Україну, так і нині наш сучасник, геніальний художник Іван Марчук став її неформальним мистецьким посланцем, її мало не національним художнім усобленням. Та до такої міри, що за кордоном він більше знаний, ніж в Україні. Адже сама Україна довго була не надто прихильна до митця.

Час нації вертати її національних духовних пастирів. Тому цілком логічно, що у виданні альбому-каталогу видатного художника найактивнішу участь взяв Конгрес Українських Націоналістів. Бо головним прагненням Конгресу є міцна українська державність. А вона лише тоді стане необоротною, коли буде зміцнена духовністю”.

У квітні цього року з метою популяризації кращих творів українського образотворчого, декоративно-ужиткового мистецтва, сприяння естетичному вихованню громадян, духовному збагаченню суспільства глава нашої держави видав розпорядження „Про Культурний центр „Музей художника Івана Марчука”. Для реалізації цього розпорядження створено Благодійний фонд художника Івана Марчука.

Нинішня виставка - черговий етап реалізації широкомасштабного арт-проекту. В її експозиції - понад 300 робіт, що представляють усі творчі періоди художника.

Виступивши на відкритті виставки робіт художника, заступник Державного секретаря України Маркіян Лубківський зачитав вітання Президента України, в якому прозвучали якнайтепліші слова вдячності і найкращих побажань Іванові Марчуку.

Заступник Київського міського голови Володимир Яловий сказав, що під музей уже виділено земельну ділянку на схилі Дніпра, завершується робота над проектною документацією, тож сподіваємося, що вже наступного року музей Івана Марчука широко відкриє свої двері.

Емоційно і глибоко говорив поет Дмитро Павличко:

„Іван Марчук – художник, якого не можна окреслити традиційними категоріями... Він іде попереду нової влади, нагадуючи їй, що не можна залишати в нашому житті старе, віджиле”.

Міністр культури і туризму Оксана Білозір назвала художника „фантастичною постаттю”, „загадкою великої любові до людини, до сім'ї, до рідної землі, до праці, до Бога”.

Іван Марчук тепло подякував організаторам виставки його робіт і побажав: хоч це і підсумкова виставка, він ще подарує своєму народові не один шедевр. Зазначимо, що Конгрес Українських Націоналістів і на цей раз був серед тих, хто підтримав митця.

Виставка працюватиме до 3-го серпня цього року.

Василь Заєць

Я, як член ОУН з 1941 року, відбухав я 10 років за націоналістичну діяльність у російських „особлагах”, зокрема в Норильську на руднику „Медвежий ручей”. Брав участь у повстанні 1953 року та вистояв як повстанець кілька годин під дулами автоматів у чеканні команди „огонь!”. Мені завжди були дорогими борці за Україну. Тому з великою насолодою і вдячністю читаю „Націю і державу”. Хотів би поділитися з читачами газети радістю від зустрічі з чудовою поетичною книгою закарпатського поета Василя Кухти „Пава повстання”, пронизаною справжньою, а не вдаваною любов'ю до рідного народу.

„ЙОЙ, ЯКІ Ж МИ БАГАТІ!”

Оточили ж бо нас зажерливі знахабнілі сусіди зі своїми катівнями, куди вже знову „готові гнати іванів, тарасів, оксан”, а ще на вкраїнську інтелігенцію навіть у рідній державі, запевняє Василь Кухта (і я з ним згоден), „Ох, знову гукають: „Фас!”. Хто гукає? А ми ж усі чули, з якою люттю ті, які на нашу землю прийшли, та їхні нащадки, підняли галас проти визнання вояків Української Повстанської Армії. Та вони ж не визнають нічого українського! Окрім „жратви”, звичайно. „Ми ж маємо те, що маєм... Се ля ві!” – констатує автор.

А „ми” – „недочесані, недопещені, недоточені, недобачені, недоніжені, недоконані, недокошені, недолучені, недовизрілі, недострочені, недомучені, недоучені, недостричені, недолічені, перетрощені, переборщені, перегачені, пересичені, перештучені, перемацані, переклацані” – тільки кліпаємо очима і мовчимо.

До перелічених автором епітетів дозволю собі додати ще кілька своїх: недоарештовані, недорозстріляні, недокатовані, недомордовані в російських, польських, румунських, мадярських, німецьких катівнях. Окупанти „крізь чотири кордони” регулярно клювали нас звідусіль.

Татусь Масарик смачно робив своїм, „а кукурудза – для русинів”; Міклош Гроті велів: „а русинові – сто шомполів”; пілсудські частували нас „вогнем і мечем”; московські деспоти за 50 років злизали з лиця землі 40 мільйонів українців, і тому є документальні підтвердження. Скрізь „за Вкраїну б'ють по писку”, і „злий фельдфебель гаркає: „Цюрюк!”.

Загарбники, ніби змовившись, „викорчовували з моїх генів пам'ять про прадіда”. Твоя правда, поете, бо саме у витравленні історичної пам'яті поневоленого народу і полягає стратегія і тактика окупанта – румунського, польського, угорського, німецького чи московського.

Але, закликає Василь Кухта, „не сміють домашніми бути поети”, і „вийдуть ще з оточення „усуси” – вже досить платити стусами криваву – й безкровну – дань!”

Письмо Василя Кухти туге, спресоване, вагоме, і б'є він точно в ціль.

„Дзвякнули глухо двері,
Наче приблуди пси:
Ну, заході, бандера!
Кто ти? – Я – Князь Роси”.

Тими дверима і мені – авторові цього дослідження, кати причиняли пальці. І зустрічав я в Сибірах якогось гуцула-бандерівця Кухту, може, й поетового родича. А тому волію підписатись під кожним рядком поетовим, бо він зумів такими майстерними мазками намалювати наше безталання. Упевнений у майбутньому, він обіцяє:

„Та підмога тобі наспіє,
Нічка – мати і батько – ліс”.

Не доведи, Господи, щоб нам знову довелося ставати на чати з гверами під ревище канонів, бо вже навчені: імперські очі завидющі і руки загребущі, а порятувати нас може тільки єдність і згуртованість навколо національної ідеї. Якби ж то українська інтелігенція була національно однорідна і не шукала щастя в закордонних прихистках, а знаходила „субвенції” в рідного народу:

„У світлих очах Мазепиних,
У посмішці Сковороди.
Не в тих, що течуть мелясою, -
Бо лише Творця рука
На гнівнім чолі Тарасовім,
На впертих вустах Франка”.

Не за „рабів, підніжків, грязь Москви” – типу Мороза, що ладен уступити державницьку місію чужій мові, чи Вітренко, Корчинського, Януковича (з гіркотою доводиться згадати і Чорновола-сина), які розпинаються за нове імперське рабство, закликаймо народ голосувати на наступних виборах, а за українців, відданих меті порятунку наших предківських ідеалів свободи, незалежності, гордості за свою націю. Завдання інтелігенції просвітити голови тих задурених громадян, яких на попередніх президентських виборах за допомогою дешевих іудиних подачок обводили навкруг пальця януковичі і шуфричі під накази і за гроші суфлерів з Москви.

„Красний маєш сердак хло',
красний,
Та мій обершлунок ліпший...”
„Зелена твоя надія хло', зелена,
Та мій таляр зеленіший...”
„Солодка твоя свобода хло',
солодка,
Але наш пряник солодший...”

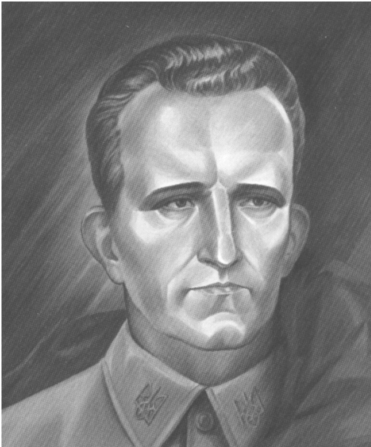
І кортить завершити ці дифірамби моєму новому знайомому поетові його ж арифметикою:

„... Колись ми мали
На двадцять сіл пана... одного,
На десять сіл злодія... одного,
На п'ять сіл пияка... одного,
На три села одну
(най 'си не показує) к... ву...
Йой, які ж ми тепер багаті!”

Чистісінька правда. Самі ж бачите – на скільки к... збагатився наш електорат.

Микола Невидайло,
м. Дніпропетровськ

нація і держава
19.07 – 25.07. 2005 р.

НЕВІДОМИЙ РОМАН ШУХЕВИЧ

Нещодавно у Львові побачила світ книга Богдана Чайковського „Фама”. Рекламна фірма Романа Шухевича”. Спогади Богдана Чайківського мають специфічний характер: основною фігурою, яка виступає на сторінках книжки, є не стільки сам автор, скільки Роман Шухевич – Голова Бюро Проводу ОУН, Голова Генерального Секретаріату УГВР і Головний Командир Української Повстанської Армії.

З вересня 1933 р. і до грудня 1938 р. пан Чайківський мав щасливу можливість спілкуватися з Романом Шухевичем і членами його родини. Через це багато фрагментів спогадів, що стосуються особливостей характеру, особистих уподобань, поведінки в побутових обставинах і загалом внутрішнього світу Романа Шухевича становлять першорядний інтерес. Чайківський показує його як веселу, товариську людину, котра була душею будь-якої компанії. В пам'яті сучасника залишились глибока ерудиція та музикальний талант майбутнього провідника національно-визвольних змагань на українських землях.

Розповідаючи про ставлення молодого інженера до освіти й науки, автор паралельно вводить нас у середовище свідомого студентства, де сформувався не один видатний діяч революційного руху. Прочитавши про різноманітні спортивні досягнення Шухевича, доходиш висновку, що їх неможливо було отримати без постійних тренувань, наполегливості та сили волі.

Цікавою є і згадка Богдана Чайківського про авторитет свого друга серед кримінальних злочинців. Останні беззаперечно виконували будь-які прохання Бойового референта Крайової Екзекутиви ОУН, з яким раніше разом сиділи у в'язниці. Відомо, що кримінальники визнають тільки сильних особистостей, вроджених лідерів.

Але головна цінність споминів полягає в тому, що вони зображують Романа Шухевича як успішного бізнесмена. Весною 1937 р. у нього виник задум організувати рекламну фірму, яка була б матеріально і фінансово базою для ОУН. Вона отримала назву “Фама”, що у перекладі з латинської означає “чутка”, “розголос”. Співвласником фірми став Чайківський, який мав вищу економічну освіту.

Праця бюро почалася з організації реклами в українських газетах і фірмах. Незважаючи на відсутність стартового капіталу та спонсорської допомоги, “Фама” незабаром перетворилася на потужну багатогалузеву бізнесову структуру. Завдяки організаторським здібностям і підприємницькому хисту засновників, у ній з'явилися відділи реклами, оголошень у пресі, декорації вікон, дизайну вітрин, торговельних виставок, друкування, оформлення афіш і транспорту. Великі прибутки почала приносити кінореклама. Було підготовлено до видання адресний довідник українських підприємців. Згодом вдалося налагодити виробництво содової води та здійснити вихід на закордонні рекламні ринки. Розширення діяльності фірми відбувалося через створення широкої мережі представництв, що були місцем праці й легалізації українських революціонерів. Адже колишнім політв'язням у Польщі було дуже важко знайти пристойну роботу. Ще одним завданням, яке виконувала “Фама”, стало забезпечення легального прикриття інформаційної діяльності ОУН.

Різноманітна громадська робота фірми перебувала в безпосередньому зв'язку з ідеями національно-визвольного руху передвоєнної доби. Наприклад, Роман Шухевич на засіданні “Молодої Громади” запропонував співробітникам “Фами” взяти на себе організацію похорону генерала УГА Мирона Тарнавського, який помер 29 червня 1938 р. За короткий час вони зробили військовий катафалк, виготовили штучні кущі калини, смолоскипи-світильники та все інше, потрібне для художнього оформлення церемоніалу.

Незважаючи на процвітання й широкі перспективи розвитку фірми, Шухевич 24 грудня 1938 р. покинув компаньйона, щоб взяти участь у створенні збройних сил Карпатської України, оскільки бізнес ніколи не був метою його життя, а лише одним із засобів досягнення мети – відновлення незалежної соборної Української держави.

Наступна зустріч автора зі своїм другом відбулася в червні 1941 р. Нас не може не вражати прозорливість Шухевича, який ще тоді передбачав поразку нацистської Німеччини. З великим інтересом ми довідуємось і про кілька пригод, що трапились з ним під час перебування на Закарпатті.

Після розформування в січні 1943 р. куреня “Нахтігаль”, Шухевич нерідко переховувався у Чайківського. Останнє їхнє побачення мало місце в 1944 р. Тоді Військовий референт Проводу ОУН виклав своєму другові, котрий на той час уже був офіцером дивізії “Галичина”, план переходу бійців цієї частини на бік УПА. Шкода тільки, що пан Богдан бодай коротко не розповів на сторінках книжки про свою діяльність у цьому напрямі.

Хоч опубліковані спогади висвітлюють лише окремі епізоди авторового життя, проте відтворюють героїчну і трагічну долю покоління, до якого належить пан Чайківський, містять цікаву інформацію про визначних людей, з якими йому судилося зустрічатися чи співпрацювати. Найбільшу вартість, безумовно, становлять матеріали про досі майже не відому підприємницьку діяльність Романа Шухевича, що є переконливим доказом вродженого провідницького таланту майбутнього командира УПА.

Видання відкривається вступним словом голови Наукового відділу Братства УПА Василя Кука, далі йде біографія автора, потім його спогади, а в кінці подано короткий нарис життєвого шляху Романа Шухевича. Книжка містить багато фотографій провідника національно-визвольної боротьби на українських землях, членів його родини, а також зразків рекламних оголошень фірми “Фама”.

Іван Дзира

ПІД ТАНГО СМЕРТІ

Воякам УПА присвячується

Лебеді у лузі білі-білі...
Ніби просить спокою земля.
В одностроях наших поріділих
Вітерець пронизливий гуля.
Відступаєм, що тут говорити...
Є лиш Україна і наказ.
- Сотнику, дозвольте покурити.
Може, Бог дасть, – не в останній раз.
Хай сьогодні, як бинти на рани,
Сіли в лузі лебеді зими.
У боях зійшлися два тирани,
Напилися крові дві чуми.
І серед вселенської руїни
Ще живем і боремося ми -
На криваві груди України
Сіли білі лебеді зими.
І на грані, де обидві тверді
Стрілись, там усе живе горить.
Кулемети грають танго смерті:
– Сотнику, дозвольте покурить!
Ну а там, як Бог дасть, так і буде.
Все вернеться на свої круги.
Ми колись, як білий пух на груди,
Лебедями сядем на луги.
А вдома в кожного є мати,
Тепла хата в рушниках льняних...
От би зараз би дівчат обняти,
А не мерзлу землю замість них.
Мовчки, з нерозквітлою любов'ю
Прийме у обійми нас земля.
І, як білу скатертину, кров'ю
Білі уквітчаємо поля.
З вірою, що прийдуть наші діти
І піднімуть наші прапори,
Будуть білі лебеді летіти
Україну славити згори.
Будемо ми, лебеді, злітатись
І співать божественні псалми.
Будемо ми, лебеді, вітатись
З рідними і вільними людьми.

Г. Годзюмаха,
м. Київ

"РУСАЛОНЬКА"–ПОВСТАНКА

"Русалонька"–повстанка
сімнадцять мала літ
І серце полум'яне,
і личко – білий цвіт;
І чисту добру душу,
вінок дівочих мрій, -
За волю України
пішла на смертний бій.
За волю України!
Боїв нема без втрат:
Всю в ранах, непритомну
схопив москальський кат:
І допити, й тортури,
і карцеру бетон,
Гулагівські етапи,
столипінський вагон –
Усього було вдоста!
Та ненаситний звір -
За тебе тата й маму
загнали у Сибір.
Не знаєш їх могили,
лиш біль і сум-нудьга...
По кісточках вкраїнських
посвистує пурга.
"Русалонько"–повстанко!
Тебе Господь зберіг,
Ти сивою вернулась
на рідний свій поріг.
Та не кінець тортурам,
бо ще живий твій кат.
Зайшла у рідну хату,
а в хаті – "старший брат"...
"Русалонько"–повстанко!
Посивіла коса,
Лице твоє у зморшках,
в очах сумна сльоза.
Яскравим помаранчем
сльозу твою утрем,
Твої ми однодумці,
з тобою в ногу йдем.
"Русалонько"-повстанко!
Незламна в боротьбі,
Омріяна Вкраїна
ще вклониться тобі.
На бронзі буде напис –
історії сувій:
"За волю України
ішла на смертний бій".

Іван Звичайний

Календар українського націоналіста

20 липня 1919 р. – Січові стрільці під орудою Є. Коновальця розгромили більшовицьку дивізію М. Щорса.
21 липня 1907 р. – народилася Олена Теліга, українська поетеса.
21 липня 1941 р. – помер Богдан Лепкий, український письменник.
22 липня 1944 р. – помер Олександр Олесь (Кандиба), український поет.
24 липня – Блаженної княгині Ольги.
24 липня 1990 р. – над будинком Київради піднято жовто-блакитний прапор.
25 липня 1934 р. – помер Нестор Махно, український повстанський отаман.
25 липня 1942 р. – від німецької кулі на вулицях Києва загинув Дмитро – Мирон "Орлик", крайовий провідник ОУН.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
В.О. головного редактора Микола Гук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970 видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Ілля Богданюк	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81